

★ Qui som?

Estudiants En Lluita som el grup estudiantil d'En Lluita. Participem en el moviment estudiantil contra Bolonya i per una universitat realment pública al mateix temps que busquem vincular les lluites dins la universitat amb les que succeeixen al conjunt de la societat. Volem aprendre de les lluites passades i de les idees revolucionaries per poder ajudar a construir les resistències actuals.

★ Dins el moviment

Formem part del moviment estudiantil i l'impulsem en tot el possible. El moviment en el seu conjunt és l'únic que té la capacitat per aturar els atacs, però les organitzacions que hi participem podem ajudar-lo a fer més fort.

Confluència amb la resta de lluites. El Pla Bolonya i l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES) suposen la culminació de la transformació neoliberal de la universitat dissenyada per satisfer les necessitats del mercat. Aquests atacs de mercantilització s'estan donant a tota l'educació pel que és necessari ajuntar esforços amb els estudiants i professorat de secundària i primària. Al mateix temps fa falta unir les resistències amb els serveis públics també amenaçats amb la privatització.

Necessitem un moviment que combini la unitat i radicalitat. La unitat i l'amplitud del moviment és essencial ja que dona la possibilitat de mobilitzar al conjunt de l'estudiantat i d'eixamplar el moviment cap al professorat i treballadors. Les divisions dins el moviment només ens afebleixen en la nostra lluita i acaben beneficiant l'enemic principal. Al mateix temps, és necessari pujar la radicalitat per ser una pressió real envers els poders polítics i impedir que òrgans restringits de la universitat, a esquenes de la comunitat edu-

cativa, aprovin i implantin les mesures privatitzadores.

Per fer una lluita efectiva és necessària una connexió estatal. Hi ha un enemic comú que és la LOU i el Reial Decret de Graus pel que la lluita contra els atacs a la universitat pública no es pot quedar només en l'àmbit català, si bé aquest s'ha d'articular i enfortir.

★ Per què Estudiants En Lluita?

Creiem que les assemblees són i han de ser el cor del moviment estudiantil, per això hi participem i contribuïm a impulsar-les. Al mateix temps, creiem que és necessària l'existència d'un grup d'estudiants revolucionaris, que agrupi els i les activistes que vegin necessari no només lluitar contra el Pla Bolonya sinó també fer front a les retallades neoliberals al conjunt de la societat i que apostin per la superació revolucionària del capitalisme. Participar en el moviment estudiantil i en lluites concretes és fonamental, però també ho és fer-ho coordinats i en constant debat entre els que compartim una perspectiva que aspiri a canviar el sistema des de la base.

Realitzem xerrades i tallers de formació regularment per discutir sobre l'actualitat política i idees. Hem d'aprendre de la història i comprendre el sistema si volem acabar amb ell.

Editem el butlletí "Estudiants En Lluita" amb anàlisi sobre els atacs i resistències a la universitat i secundària, i amb informes de què està passant a universitats de la resta de l'Estat.

★ Què defensem?

Resistència. La crisi econòmica ens obliga encara amb més urgència a reaccionar contra el deteriorament de les condicions socials. Ens oposem a tots els atacs neoliberals que s'estan produint des de la l'educació fins al transport, la sanitat, l'habitatge o la precarietat laboral.

Contra el capitalisme. Tots aquest problemes no són aïllats. Són producte de la dinàmica del sistema global en el que vivim. El capitalisme, amb la seva lògica de competència i explotació, té la necessitat d'estendre's a costa de la vida diària a la classe treballadora. Des d'Estudiants En Lluita pensem que s'ha de desafiar el capitalisme en totes les seves manifestacions, des del neoliberalisme, la guerra, el racisme, el sexisme, l'homofòbia, l'opressió nacional o la destrucció del medi ambient.

Per una nova esquerra. La necessitat d'una nova esquerra combativa és cada vegada més urgent. Així doncs, hem d'estendre la unitat en l'acció, teixir ponts entre els moviments socials i l'esquerra organitzada i reforçar les lluites de base.

Estudiants i treballadors. Com estudiants tenim un paper a jugar en les diferents lluites i podem ser una punta de llança en la transformació de la societat. Els i les estudiants ja varem estar al capdavant de les lluites del maig del 68. Però al mateix temps, tindrem més capacitat per desafiar el sistema si confluïm amb la resta de lluites de la societat i amb la força material que tenen les mobilitzacions de la classe treballadora.

Per la revolució. Lluitem per les reformes, però no són suficients. Creiem que la única via per aconseguir una societat igualitària i democràtica és a través de l'emancipació de la classe treballadora en una revolució des de la base que acabi amb el sistema actual.

Organitza't amb Estudiants En Lluita!

Envia'ns un e-mail a estudiantsenlluita@gmail.com amb les dades següents o truca al 660 212 343.

>> Més info: <http://estudiantsenlluita.blogspot.com>

Vull rebre més informació d'Estudiants En Lluita Vull organitzar-me amb Estudiants En Lluita

Nom.....

Tel.....E-Mail.....

LLUITANT EN UN NOU ESCENARI

El curs polític passat va estar marcat per la lluita que va emprendre el moviment estudiantil contra l'Espai Europeu d'Educació Superior, el popularment conegut Procés de Bolonya. Va ser el moviment de resistència al neoliberalisme més massiu i combatiu que hi ha hagut en anys, convertint-se en un incòmode problema per al govern del PSOE a nivell estatal i arribant a posar contra les cordes la Generalitat i les Conselleries d'Educació (ERC) i d'Interior (ICV-EUiA).

Van ser molts i ràpids els èxits dels i les estudiants mobilitzades: es van succeir vagues, manifestacions, ocupacions d'edificis administratius i docents durant setmanes i mesos, es va guanyar un referèndum oficial per a la moratòria de la LOU a la UB, van proliferar assemblees multitudinàries fins i tot en facultats fins llavors desertes, es va aconseguir un debat social intens sobre la mercantilització de la Universitat Pública, es van teixir ponts més enllà de la universitat amb moviments socials i professorat de secundària, la gestió de les universitats es va arrabassar del Ministeri d'Investigació i Ciència i va tornar al d'Educació, es van produir dimissions i destitucions de càrrecs polítics i administratius, el 20% al 30% de facultats i departaments van demanar la moratòria a l'EEES... i la llista continua.

Però malgrat tot allò exposat més amunt, ni la derogació de la LOU (objectiu de màxims), ni la moratòria generalitzada en les principals universitats de l'Estat de la implantació dels nous graus ni la readmissió de les estudiants repressaliades per les seves activitats polítiques (objectius de mínims) es van aconseguir.

L'agenda neoliberal i mercantilitzadora a les universitats no s'atura. El Pla Bolonya no és una simple reforma acadèmica o de mobilitat, sinó que persegueix una adequació dels centres universitaris a les demandes del nou capitalisme "del coneixement", que per compensar la seva decreixent taxa de guanys inverteix molt més en investigació per abaratir costos o s'intenta apropiat d'uns serveis públics que l'estat ha deixat podrir per falta d'inversió. Les noves universitats-corporació de capital públic es redireccionen, posen els mitjans humans i materials públics al servei de les empreses privades, oferint investigacions a sou i generant mà d'obra que s'incorpora al treball amb uns coneixements més tècnics. Els governs blinden aquesta estratègia esborrant els pocs mecanismes participatius i democràtics que li quedaven a la institució universitària. A casa nostra els atacs segueixen concretant-se amb l'estratègia 2015, la Declaració de Montanyà del passat juny (que proposa que rectors i degans deixin de ser escollits per la comunitat universitària) o amb la propera Reforma de la Llei d'Universitats de Catalunya (LUC).

Aquest semestre observem que les Assemblees de Facultat no mantenen la mateixa dinàmica que en el darrer curs; no s'estan reunint amb la mateixa prestesa que a començaments de l'any passat, ja no congreguen tanta gent, molts activistes han deixat de participar a les assemblees, el desànim pesa sobre força gent... S'ha fet palès que ens trobem en un canvi d'escenari polític. L'impacte de la derrota en el moviment estudiantil ha estat profund. La gent, les facultats, les assemblees, la fase d'aplicació del pla Bolonya,

les conselleries, els media... tot ha canviat de dinàmica. Si volem resistir a les properes envestides del neoliberalisme a les universitats i mantenir vius els nuclis assemblearis, serà vital captar bé el nou context en el que ens trobem. Aquest curs no podem defensar un discurs maximalista o triomfalista sense caure en l'aïllament polític i, a llarg o mig termini, en l'enfonsament mateix del moviment. El discurs antirepressiu tampoc sembla poder mobilitzar a grans capes de l'estudiantat, doncs tot i les campanyes de propaganda antirepressiva - 58i+ i 100 a judici- les concentracions dels darrers han estat secundades només per les activistes més compromeses.

Certament varem perdre. Actualment el moviment està cansat i sembla que les vies de connexió amb l'estudiantat s'han tallat. Però, la nostra, va ser una derrota fecunda. Hem après multitud d'aspectes, s'ha polititzat una important capa de joves estudiants, hem teixit una xarxa de comunicació i de relació fluida entre activistes que no es coneixien... podríem afirmar que en clau de lluita hem obtingut una victòria absoluta. S'han forjat uns vincles i s'han viscut unes experiències que no s'obliden sense deixar rastre. De fet, ens posicionem en un estadi polític qualitativament superior. Podríem parodiar-nos afirmant que més de 150 estudiants han cursat paral·lelament a les seves carreres el master d'activisme estudiantil. I tot aquest coneixement es nota, i es notarà encara més. Si comparem el nombre i la maduresa dels activistes que actualment existeix a les universitats amb la situació, posem per cas, de fa quatre anys, ens adonarem d'aquesta inèdita capacitat i potència. ►

Necessitem però, analitzar profundament les dinàmiques i el context del curs passat i de l'actual. Si dividíssim els i les estudiants en tres grans grups, els irreductibles militants, els activistes esporàdics i l'enorme grup d'estudiants passius, podríem afirmar que l'any passat, els estudiants més crítics i polititzats, els del primer i el segon grup, varen preveure i resistir uns efectes que no semblaven preocupar al tercer grup. És cert que aquest inici de curs molts i moltes activistes no segueixen amb la dinàmica del curs passat però per contra aquest any podem observar com el tercer grup comença a notar, a incomodar-se i a criticar de forma creixent, l'aplicació dels graus i l'estat de la universitat pública. Aquest curs podem connectar molt més fàcilment amb ells, doncs ara les nostres reivindicacions ja no es basen en previsions de futur sinó que són problemes presents i molt reals.

L'assemblea del Raval de la UB a portat a terme una estratègia molt interessant que ha permès convocar una assemblea de 60 persones, ha incorporat més de 15 persones noves a les comissions i en més de 7 debats que s'han realitzat a diferents classes més d'un vuitanta per cent dels alumnes han votat a favor de la vaga. Tàcticament l'assemblea es va reinventar, es va plantejar un canvi de discurs i certs canvis metodològics. Es va crear el síndic de greuges per tal de fer una radiografia dels problemes de la facultat, es varen repartir enquestes perquè els i les estudiants expliquessin els problemes que els afectaven i posteriorment es va fer un buidatge que s'ha utilitzat per agitar en els passaclasses i es va fer una campanya gràfica centrada amb els problemes concrets que la gent denunciava. Això va permetre diverses coses: conèixer les aspiracions del tercer grup d'estudiants del qual parlàvem abans, socialitzar el malestar individual, millorar la imatge de l'assemblea, millorar-ne la seva capacitat comunicativa, augmentar el respecte i acceptació dels estudiants envers l'assemblea i animar a part dels activistes desanimats a reincorporar-se a les dinàmiques assembleàries.

Per a molts pot representar un salt enrere, doncs és cert que l'any passat el qüestionament i la profunditat de la crítica era molt major a l'escenari que actualment planteja el Raval. Però fer política vol dir adaptar-se al moment, no per renunciar a res, sinó per saber connectar millor amb la gent afectada. Hem de seguir teixint ponts i animant a gent no mobilitzada a sumar-se a la resistència. Si els pocs d'ara hem de suportar tots els futurs atacs estem fotuts. Actualment tenim una gran oportunitat, doncs el malestar en el sí de les facultats es molt més ampli. Al mateix temps de senyalar els problemes més concrets és necessari aprofundir en la crítica i la visió global del conflicte. Construir un moviment ampli i combatiu requereix reubicar-se en aquest nou context i repensar tàctica i estratègicament el moviment. Un altre exemple el trobem a Sevilla, on es va convocar una assemblea amb més de 1.200 persones arrel de la campanya contra l'Article 27 del Reglament General d'Estudiants, una aplicació de Bolonya. La pujada dels preus de les matrícules, la pèrdua d'oplativitat, el caos administratiu, la connexió amb els professors afectats

pel canvi de pla... són bones opcions per atraure i mobilitzar les facultats.

Sumada a la necessitat d'unes demandes aglutinants, s'han de mantenir els espais unitaris i de coordinació (les coordinadores de campus i la CAE) que permetin concretar-les en mobilitzacions que traspassin els murs de cada centre, portar la lluita als carrers, ocupar l'espai mediàtic, enriquir cada experiència local amb les altres... En conclusió, sense una veritable coordinació no s'aconsegueix la pressió necessària per aconseguir els objectius del moviment, i precisament aquest va ser un dels motius principals que van catalitzar la derrota del curs passat.

Finalment, un altre ventall de possibilitats de lluita que se'ns obre aquest nou curs són els efectes col·laterals que ja està tenint el caràcter profundament antidemocràtic que exigeix l'aplicació d'aquest Pla, així com la cada vegada major afinitat de les direccions universitàries amb els interessos empresarials. Aquests canvis poden comportar lluites de resistència contra la precarietat, els acomiadaments i l'externalització de serveis. En el cas de l'UAB, les queixes dels sindicats respecte l'autoritarisme del Rectorat, la proposta de retallada del 3% dels llocs de treball en tots els sectors que ha fet el Consell Social, així com l'ERO encobert de l'empresa de copisteria OCE, tot això està generant confluències entre estudiants, professorat, treballadores i sindicats laborals.

Realment, la suma de factors que suposa la crisi, el Pla Bolonya i la fugida cap a endavant de les administracions en l'aplicació de mesures neoliberals poden fer que, el que aparentment hauria de ser un recés de pau, esdevingui en nous focus d'acció i de lluita, com ha passat a Itàlia, Alemanya o França, anys després de l'entrada en vigor del Pla.

Estudiants EnLluita

Llegeix l'Heura!

la resistència que s'estén
Cada mes anàlisi polític,
idees i alternatives front
un sistema en crisi.
L'Heura, revista
d'EnLluita
(www.enlucha.org)

Què entenem per socialisme?

Avui dia quan parlem de socialisme ataca al cap el record de l'estalinisme fent creure que pretén reproduir un sistema opressiu i burocràtic. En sí mateixa, la societat socialista és pràcticament impossible imaginar-la, pel fet d'ésser una idea inútil, en tant que aquesta societat igualitària es farà realitat en la mesura que els treballadors la construeixin.

El marxisme té com a objectiu arribar a una societat sense classes i per fer-ho requereix, en primer lloc, la conquesta del poder polític per part de la classe treballadora mitjançant una revolució. Durant el transcurs d'aquesta s'erigeix l'òrgan director del nou estat obrer: el consell de treballadors. Mitjançant els consells obrers comencen a socialitzar-se les empreses i, pas a pas, es va

construint una societat sense prejudicis racials i sexuals ni divisions nacionals ni de classe on tothom pugui satisfer les seves necessitats. Així, paulatinament, la permanència de l'Estat esdevé innecessària per falta de gent a qui reprimir i privilegis que protegir. No obstant, l'experiència històrica de Rússia demostra que no pot aplicar-se de forma completa el socialisme en un sol país, per tant, no pot entendre's aquest procés sense una situació d'internacionalització de la revolució.

Molt sovint s'argumenta que la naturalesa egoista és inherent a la condició d'ésser humà, però aquest egoisme present en la nostra societat és producte de la doctrina cristiana del pecat original, que sota els principis del capitalisme de màxim benefici, l'exigeixen. El

comportament i el caràcter són conseqüència de les condicions socials materials en les que l'individu viu; així, si es canvien les relacions socials canvia la naturalesa humana, alhora que les persones canvien transformant les seves pròpies circumstàncies. Aquests canvis només són possibles amb la revolució per la qual la classe oprimida derroca la classe dirigent i es posa a l'alçada, en paraules de Marx, "de la nova tasca: la de crear una nova societat".

Precisament, en la nova societat socialista l'existència de la figura del cap de producció o supervisor resulta innecessària ja que la seva missió no és ensenyar als treballadors a produir sinó assegurar que aquests produeixin. Però, és possible concebre una fàbrica sense cap de producció? De fet, l'única cosa que

impedeix als obrers dirigir la indústria és la falta de confiança en ells mateixos; en la revolució mateixa, la classe treballadora pren consciència del seu poder i guanya confiança per dirigir la indústria col·lectivament i sense divisions entre treball manual i treball intel·lectual.

Fins ara només hem parlat de quins canvis són necessaris però no de com durlos a terme. L'única via per realitzar-los és la revolució internacional dels treballadors. La revolució és violenta perquè la classe dirigent no renunciarà al sistema però, preguntem-nos, ¿no és el sistema capitalista encara més violent per com condemna a la pobresa, la fam, l'esclavitud i la mort a milions de persones amb les seves guerres? Un sistema com el capitalista on la majoria és explotada en benefici d'una minoria no pot mantenir-se sense violència. Per això, l'única forma d'acabar amb el sistema és amb la violència col·lectiva. No obstant, això no implica un immens bany de sang sinó que és violent perquè la majoria imposa per la força la seva voluntat a la minoria. Convé tenir en compte que les revolucions no esclaten per actes de violència sinó quan la pròpia lluita de classes es torna insostenible. Si fracassa la revolució la repressió de la minoria és brutal tal i com mostra l'experiència de la Comuna de París on, després d'ésser derrotada, s'executà 30.000 comunards i altres milers marxaren a l'exili. En definitiva, si es rebutja la violència col·lectiva es rebutja la revolució, si es rebutja la revolució es condemna a les persones a seguir essent esclaus o morts.

Joan Marc Ferrando

Context internacional:

ÀUSTRIA

A Àustria s'ha generat un moviment estudiantil d'ocupació arran de les protestes contra les restriccions d'accés a l'educació superior a finals d'octubre. Cada cop més aules i sales de conferències de diferents universitats del país han estat i encara hi romanen ocupades pels estudiants a dia d'avui, incloent els dos més grans auditoris de la Universitat de Viena.

Aquestes representen les majors protestes estudiantils dels últims anys a Àustria, i estan donant lloc a un ampli debat sobre la política educativa. Personalitats del món de l'educació, la política i la societat civil, els sindicats, de les arts

i la cultura i els mitjans de comunicació han manifestat la seva solidaritat amb els manifestants.

Els estudiants estan organitzats democràticament i Internet juga un paper central en la seva comunicació amb altres sectors de la societat austríaca, així com amb estudiants d'altres països. A més de les nombroses i massives manifestacions (la més gran va tenir lloc a Viena el 28 d'octubre, amb una participació d'unes 50.000 persones, sota el lema "Diners per l'educació i no pels bancs"), s'han format grups de treball per a engegar noves accions: a les aules ocupades, a més de les sessions plenàries on es prenen les decisions, se celebren esdeveniments culturals i educatius.

Entre les reivindicacions del moviment, la principal és la democratització i la millora del finançament de les universitats, així com la supressió (o la no introducció) de la matrícula i una universitat gratuïta. El lema central de les protestes és "Bildung statt Ausbildung" (educació en comptes d'explotació).

ALEMANYA

Contagiats per l'ambient de protesta a Àustria, el passat dimarts 17 de novembre es van manifestar un total de més de 85.000 estudiants, professors i becaris a més de 60 ciutats alemanyes en defensa d'una universitat pública i de qualitat. Si bé aquestes dades són inferiors als 200.000 manifestants que hi va haver el juny d'aquest any, la mobilització va ser un èxit, si es té en compte el limitat temps de preparació a les universitats.

El fet que a Alemanya hagi estat possible mobilitzar de forma relativament espontània a moltes persones és una mostra del descontentament generalitzat envers el sistema educatiu i les condicions d'estudi a les universitats. La crítica principal és que les universitats pateixen un dèficit crònic de finançament i que l'accés a l'educació s'ha tornat una qüestió de classe.

Les protestes han posat al nou govern de dretes sota una pressió enorme i han demostrat que els guanyadors de les eleccions són febles: s'ha promès un ràpid augment dels ajuts econòmics a estudiants per a la tardor. No obstant això, s'ha colat a debat la introducció de "bons d'educació", els quals suposarien encara més privatització dels costos d'educació.

Igual que a Àustria, encara hi romanen moltes aules d'universitats ocupades. Fins ara, aquest moviment d'ocupació ha estat impulsat per una minoria. L'ampliació de les protestes a la massa d'estudiants és una condició necessària per connectar les reivindicacions estudiantils amb demandes socials més generals, de cara a la conferència de ministres de cultura que tindrà lloc el proper 10 de desembre a Bonn. Del que allà es tracta és de fer front als responsables de la difícil situació de l'educació i fer pressió perquè atenguin les demandes del moviment.

Isaac Salinas